ANUL XI. No. 1175 — 6 PAGINI 6 LEI — Luni 24 Martie 1933

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI.
Directori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/34 —325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Enormităţi regulamentare

Regulamentele sunt făcute ca să fie călcate. Este principala misiune a lor şi — cum am mai spus-o odată aici — a găinilor.

Oricât s'ar preta la calambururi soarta aceasta a regulamentelor însă, este incontestabil, că în 99 din 100 de cazuri regulamentele trebuiesc călcate.

Nu intenţionăm să mărturisim aici un reacţionarism care nu ne betejeşte principiile. Sunt atât de incomplecte însă regulamentele — vorbim fireşte de cele cari oblojesc sportul — şi atât eronat făţate încât, oricât de docil ai fi, oricât de opincar te-ai socoate al unei ocârmuiri conducătoare, nu poţi rămâne mereu sub directivele unor ucazuri cari te scot necontenit depe drum ca să te îmbrâncească în şanţul şoselei.

Oricât ai fi de înţărcat, de surdomut sau de tâmpit.

Obişnuiţi însă să ţinem pasul după cum ni se comandă ca la militărie din pasagiul Imobiliara: **«un-doi, un-doi!»**, n'au evadat până astăzi niciodată din pedestrimea de glotaşi disciplinaţi.

Ni s'a spus «la stânga»? Am executat. Ni s'a spus «la dreapta»? N'am crâcnit. Deşi de cele mai multe ori am fi avut toate motivele să facem din contra.

Şi am contribuit astfel — de bună voe — la câteva enormităţi (impuse de regulament) din cari vom sublinia astăzi una singură.

In ziua matchului C. F. R. — Şoimii, Roşculeţ şi Chiroiu se aflau pe teren. Legitimaţi pentru C. F. R. erau. Nu exista un singur om pe teren, deci inclusiv oficialii din tribună, care să nu ştie că Roşculeţ şi Chiroiu sunt ceferişti, cu toate formalităţile federale îndeplinite, înregistrate şi verificate. Conducerea C. F. R.-eului îi introdusese în formaţia care avea să apere prestigiul ceferist în faţa Şoimilor, contând într'o bună măsură pe efortul lor. La fluerul arbitrului au răspuns.

...Şi totuşi, n'au putut juca.

Dece? Pentrucă deşi prezenţi pe teren, deşi în cea mai perfectă regulă cu scriptele federale şi deci necontestabili, nu aveau la ei licenţelei. Le uitaseră la Oradea.

Ei şi? ar riposta orice om de bun simţ. Ştia doar toată lumea că au licenţe şi că sunt ceferişti. Şi la nevoe, oficialii depe teren ar fi putut să certifice ei calitatea de ceferişti a celor doi jucători. Dece n'au făcut-o?

Fiindcă nu vrea regulamentul Fiindcă regulamentul este categoric: **«n'ai licenţă pe teren, nu joci!»**

Nu discutăm aici rezultatul matchului C. F. R. — Şoimii. Nu ne interesează dacă cu Roşculeţ şi Chiroiu, ceferiştii ar fi putut să evite halta unui insucces care i-a garat cu prestigiul şi situaţia în clasament pe o linie de staţie nu tocmai centrală. Mai mult. Iată. Convenim că cu Chiroiu şi Roşculeţ, C. F. R.-eul ar fi deraiat — în faţa Şoimilor — la o diferenţă şi mai accentuată de scor.

Justifică toate acestea, imobilizarea în tribună a celor doi jucători cu toate drepturile de joc nesocotite?

Ne-am aşteptat, ca sesizat de experienţa aceasta Rombolul să dea semnul oricât de palid al unei modificări a regulamentului. Până astăzi însă, nimic.

Suntem îndreptăţiţi deci să credem sau că în pasagiul Imobiliara s'a întronat o disciplină a regulamentelor (oricât de şchioape) pe care nimic n'o mai poate disloca, sau că exemplul a numai 2 jucători a fost găsit insuficient la Rombol pentru a se purcede la deranjul unei modificări de regulament.

O disciplină a regulamentelor la Rombol — de unde au răbufnit atâtea încălcări regulamentare — este greu de admis. Oricât ne-am căznit.

Rămâne deci a doua premiză: prea puţin numai 2 jucători, pentru a determina reformarea regulamentului. Ce s'ar fi întâmplat atunci — pentru a satisface exigenţele numerice ale Federaţiei—dacă în drum dela Sibiu la Bucureşti, i s'ar fi furat delegatului Şoimilor servieta cu toate licenţele jucătorilor?

Ar fi jucat C. F. R.-eul singur? Sau amical? Cazul de forţă majoră n'ar fi avut nici-o importanţă? Şi Şoimii ar fi pierdut matchul, conform regulamentului?

Halal regulament!

GEORGE FULGA

Cum va fi organizat viitorul campionat mondial de football

Cele 28 de ţări înscrise vor participa toate, sau se va organiza o probă de calificare?

Ultima înscriere primită de F. I. F. A., pentru campionatul mondial este a Greciei. Penultima fusese a Argentinei.

Totalizându-se numărul înscrierilor, s'a ajuns la concluzia că 28 de ţări doresc să participe la campionatul mondial din 1934.

Succesul invitaţiei lansată de F. I. F. A. a întrecut toate aşteptările. S'a bătut recordul atât în raport cu cele două Olympiade, cât şi cu proba mondială organizată la Montevideo.

Meritul Italiei constă în condiţiile favorabile asigurate participanţilor. Dar partea leului revine Fifei. Federaţia internaţională de football a dat o excelentă dovadă de autoritatea şi trecerea sa sportivă universală.

In ciuda încordării raporturilor dintre F. I. F. A. şi anumite ţări, încercarea forului internaţional de a pune pe picioare a doua ediţie a campionatului mondial este urmată de majoritatea ţărilor afiliate.

Medalia are însă şi un «revers».

Numărul înscrierilor primite a provocat o deosebire de vederi.

Astfel stând lucrurile în momentul de faţă avem două păreri.

TEZA FIFEI

Federaţia internaţională este pentru respectarea primei sale hotărâri.

O recapitulăm: la început, când F. I. F. A. a hotărât organizarea campionatului mondial, s'a stabilit că nu vor participa decât 16 ţări.

Pentru cazul când ar fi mai multe înscrieri, s'a decis organizarea unui eliminatoriu, pentru ca numărul participanţilor să fie coborât la 16.

F. I. F. A. îşi menţine punctul de vedere şi crede că e cazul să se ocupe de organizarea acestui eliminatoriu.

TEZA ITALIANA

Pe de altă parte, italienii sunt de părere ca toate înscrierile să fie admise, chiar cele cari vor veni decum înainte

Cu alte cuvinte să se renunţe la organizarea probei eliminatorii şi toate ţările înscrise să participe la campionatul mondial.

Astfl cum se prezintă lucrurile, teza italiană pare mai conformă cu interesele footballului şi campionatului mondial. Italia acceptă să găzduiască 28 de ţări şi ea cunoaşte obligaţiile ce derivă din această acceptare. De ce s'ar opune dar F. I. F. A.?

Evitarea organizării probei eliminatorii este în interesul campionatului mondial.

Dela acest eliminatoriu pot surveni mari complicaţii pentru campionatul mondial. Pentrucă lipsa de criterii precise după care ar trebui să se desfăşoare eliminatoriul, ar putea da loc la neînţelegeri şi abuzuri.

Şi apoi idealul campionatului mondial este participarea cât mai multor ţări, pentru a-i întări caracterul universal.

CE VA FACE F. I. F. A.

Deşi sunt două teze, situaţia nu e prea gravă. Nu e vorba de nici un conflict.

«Sporttagblatt» din Viena crede că există un conflict între Italia şi F. I. F. A.

Eroare căci e vorba de o simplă deosebire de vederi, pe care F. I. F. A. n'o ma împinge la conflict. In prima şedinţă a comitetului executiv, teza italiană va deveni punctul de vedere al forului internaţional.

E şi explicabil. Atunci când F. I. cipanţilor, s'a gândit să uşureşe misiunea ţării organizatoare. Din moment ce Italia acceptă orice număr de ţări, nu vedem de ce s'ar opune F. I. F. A.

IN ITALIA SE LUCREAZA

Independent de adoptarea uneia sau celeilalte din cele două teze, în Italia pregătirile n'au fost întrerupte un singur moemnt.

Şi dintr'o scrisoare primită dela d. Zanetti, spicuim lucruri foarte interesante.

ORAŞELE CARI VOR GAZDUI MATHURILE

Sub directivele comitetului special al Federatiei italiene, s'au stabilit oraşele cari vor găzdui primele jocuri pentru campionatul mondial.

La desemnarea acestor oraşe s'au ţinut în seamă o serie de elemente.

Terenul din oraşul respectiv, media numărului de spectatori, capacitatea de găzduire şi posibilităţile de a asigura o bună şi agreabilă primire.

După aceste criterii au fost desemnate: Roma, Milano, Turin, Genova, Padova, Bolonia, Florenţa, Bari, Neapoli, Palermo, Alessandria Verona, Venezia.

Cari din aceste oraşe vor fi reţinute până la urmă se va şti mai târziu, când se va fixa programul definitiv şi fiecare match în ce oraş se joacă.

După ce se vor juca eliminatoriile, echipele calificate şi cele eliminate se vor întruni la Roma unde se va lichida competiţia.

PROBLEMA ARBITRILOR

S'au primit la Roma înscrierile a 80 de arbitri. Dar nu se va apela la toţi. Numai o parte din ei, minimum unul din fiecare ţară, vor fi chemaţi să oficieze. Arbitrii vor fi întruniţi toţi la Roma unde vor fi găzduiţi. Ei vor primi permanente de cale ferată, pe baza cărora se vor deplasa în oraşele unde trebue să arbitreze.

Smaranda Brăescu în Capitală

Intâmplări şi peripeţii pe parcursul Constanţa—Bucureşti

Vineri seara a sosit în Capitală Smaranda Brăescu, de al cărui nume este legată prima performanţă mondială, intrată în patrimoniul ţărei noastre.

Isprava temerarei paraşutiste este îndeobşte cunoscută. Anul trecut, în luna Mai, Smaranda Brăescu, care deţinea deja recordul european de coborâre cu paraşuta, a încercat cu succes recordul mondial femenin şi masculin de specialitate.

In America, sub un control riguros — încercarea era privită cu scepticism — Smaranda Brăescu a executat în condiţiuni strălucite, o coborâre dela 7200 metri. Această performanţă bate de departe fostul record mondial de lansare cu paraşuta, astfel că odată cu succesul repurtat, Smaranda Brăescu, şi-a apropiat şi titlul de campioană a lumei.

BREVETUL DE PILOT

După reuşita deplină a tentativei ei, Smaranda Brăescu şi-a câştigat încrederea generală, astfel că nimeni nu a mai îndrăznit să o privească cu îndoială.

Simţind teren solid sub picioare ea a adresat autorităţilor aviatice ale Statelor-Unite, o cerere prin care solicită dreptul de a învăţa pilotajul. Cererea a fost aprobată imediat, astfel că reprezentanta noastră a putut urma şi absolvi cu succes şcoala de pilotaj.

Până la dânsa, nici o altă străină nu a isbutit să obţină brevetul în Statele-Unite.

SPRE ŢARA

După ce a fost timp îndelungat copilul răsfăţat al americanilor, încărcată de glorie, cu toate scopurile atinse şi înarmată cu brevetul de pilot, Smaranda Brăescu s'a îmbarcat pentru Europa, dornică să-şi revadă patria.

Pe bordul vasului «Conte di Savoia», curagioasa română a fost înconjurată cu atenţii deosebite, fiind privită de toată lumea, ca o adevărată eroină a aerului. Ajunsă la Genova, a fost obiectul unor rare manifestări de simpatie. Sărbătorirea ei s'a făcut cu un fast deosebit şi însuşi generalul Balbo, ministrul italian al aerului, un sburător de valoare necontestată, a fost iniţiatorul acestei sărbătoriri. Din această cauză Smaranda Brăescu a fost nevoită să rămână în Italia mai mult decât îşi propusese.

LA CONSTANŢA

Marţi dimineaţa, aviatoarea noastră a sosit la Constanţa, unde autorităţile şi publicul i-au făcut o primire magnifică. Dupăce a fost sărbătorită cum se cuvine, Smaranda Brăescu urma să vină în Capitală Marţi, cu un avion pilotat de căpitanul Puiu Dumitrescu. Din nefericire, timpul nefavorabil a împiedicat punerea în practică a proectului şi sborul nu a putut fi efectuat nici Miercuri.

SPRE BUCUREŞTI

Joi, după amiază, deşi starea atmosferică nu se îmbunătăţise cu nimic, cei doi sburători au hotărat să pornească la drum, cu orice risc.

Aparatul şi-a luat sborul din Constanţa, la ora 2 şi 40, pe o vreme imposibilă. Viscolul bântuia cu furie şi se înteţea pe măsură ce sburătorii se apropiau de Dunăre. Odată trecuţi în stânga fluviului, ei au fost întâmpinaţi de o pătură grozavă de nouri, astfel că au trebuit să coboare cât mai jos, ajungând să sboare numai cu puţin mai sus de înălţimea stâlpilor de telegraf şi a pomilor. Un astfel de sbor este însă extrem de periculos şi deaceia aviatorii noştri au fost siliţi să se gândească la aterizare spre a preîntâmpina un accident ce ar fi putut avea urmări grave. Imediat ce a găsit teren prielnic, căpitanul Dumitrescu a început manevra cuvenită şi aterizarea s'a făcut în condiţiuni excelente pe teritoriul cătunului Cocargeaua Nouă, din Bărăgan, la distanţă de 4 km. de gara Jigălia.

Cei doi sburători au venit pe jos în sat, iar a doua zi, au pornit pe un viscol neobişnuit, spre gara Jigălia. Drumul nu a fost deloc uşor. La jumătatea drumului, caii orbiţi de viscol nu mai trăgeau. astfel că au trebuit să fie conduşi de dârlogi.

IN GARA DE NORD

In fine, Vineri seara Smaranda Brăescu a descins în gara de Nord. Pe peron a fost întâmpinată de un foarte numeros public.

Erau de faţă d. Jean Zaharof care la coborârea din vagon a urat d-rei Brăescu, bun sosit, delegate din partea asociaţiilor femenine, gruparea femeilor române, Institutul cultural român, Gazeta Femeii, etc., apoi ofiţeri din aviaţie, reprezentanţii Aeroclubului regal al României şi Aeroclubului Albastru şi d. Rosenthal, consilier technic pe lângă legaţia din Washington care a ţinut să o întâmpine, după cum o întâmpinase la debarcarea pe teritoriul american.

Dela gara de Nord, Smaranda Brăescu s'a îndreptat către Athenée Palace care i-a pus la dispoziţie un apartament.

DOUI FOŞTI COLABORATORI, CAMPIONI MONDIALI

In momentul când am văzut pe Smaranda Brăescu descinzând printre noi, gândul ne-a sburat la locotenentul Alexandru Papană. Este o legătură atât de strânsă între aceşti doi aviatori, încât este foarte greu să vezi pe unul, fără să te gândeşti la celălalt. Şi asta cu atât mai mult, cu cât astăzi ambii deţin câte un titlu mondial. Căci, după cum se ştie, locotenentul Papană a condus avionul de pe care Smaranda Brăescu a bătut acum doui ani recordul european la aruncarea cu paraşuta.

Săptămâna

In materie de erarhie a vârsiei, există reguli imuabile, cari nu se aplică însă decât la oameni. Celelalte animale nu ţin seama nici de reguli nici de considerente speciale.

Iată bunăoară ce s'a petrecut eri la football. Campionatul districtual, competiţie bătrână, arteriosclerotică, pe care vestigii reumatice o duce în cârji, a găsit că cele câteva găleţi de ploae cu care a fost stropită Capitala în ajun, nu sunt suficiente pentru decretarea repausului duminical. Şi, schiopătând a eşit să-şi încerce norocul. Şi în timp ce moşneagul footballist tropăia în noroi, zglobiu şi întinerit, divizia naţională, în floarea vârstei şi cu mădularele întregi la încheituri, a preferat să stea acasă.

Merită însă specială atenţiune situaţia în campionat, după cursa alergată eri. In loc să se descurce, iţele s'au încurcat la ambele capete atât de bine, încât nu vor putea fi descurcate decât prin combinaţii speciale. In această materie posedăm — după cum se ştie — pe cei mai iscusiţi specialişti de pe glob, aşa că nu încape nici o îndoială că până la sfârşit iţele vor rămâne fără noduri. Cu preţul căror «sacrificii» însă, rămâne de văzut. De altfel preparativele au şi început, aşa că se va cunoaşte şi campion şi lanternagiu mai înainte chiar de a se disputa ce de al doilea şi de al treilea mare derby, fixat pentru Duminicile ce urmează.

Dacă footballiştii şi-au luat inima în dinţi şi au pornit — în cadre parţiale — la lupta pentru lichidarea campionatului, rugbyştii au preferat în schimb să amâne festinul inaugural pentru o zi în care terenul nu le va fugi de sub picioare. Pentru practicile lor duminicale, jucătorii de rugby au nevoe de fundament solid, căci altfel arată o încercare pe uscat, şi altfel una pe noroi. Din acest punct de vedere nu e cazul să li se facă vre-un reproş. Scopul scuză mijloacele şi în cazul de faţă, nu e crimă să amâni cu o săptămână dislocarea oaselor sau simpla operaţie de rotunjire a diverselor capete beligerante.

Timpul şi terenul, nu au însă nici o influenţă asupra sporturilor în cari suprematia se tranşează instantaneu. Operaţiile «à la longue», lasă loc liber calculelor de strategie, pe când disputele cari aduc pe campion în doi timpi şi trei mişcări se lichidează fie că ploaia desfundă mahalalele, fie că zăpada le înfundă. Cross-ul şi ciclo-cross ul sunt dintre acelea cari nu se uită în barometru. Intemperiile nu contează nici cât ţintele cu cari îşi nivelează reciproc şoseaua, nici cât piedicile prieteneşti dealungul parcursului. Odată porniţi, nimic nu-i mai opreşte.

Caşi Smaranda Brăescu de altfel, care dela Constanţa la Bucureşti a făcut mai mult decât dela New-York la Constanţa. Dar, odată plecată n'a putut-o întoarce nici ploaia, nici viscolul, după cum n'a reuşit s'o deruteze ironia şi neîncrederea, când a trecut acum doi ani oceanul.

Şi toate acestea, deşi suprematia în aviaţie nu se tranşează instantaneu...

L. ROŞIANU

CAMPIONATUL NAŢIONAL DE CICLO-CROS

Dumitru Henich îşi conservă titlul

Concurenţii în parcurs (x) Dumitru Henich câştigătorul cursei

Al doilea naţional de ciclo-cross s'a alergat eri dimineaţă, pe o distanţă de 20 km., sub auspicile Federaţiei române de ciclism, care a făcut tot ce omeneşte i-a stat în putinţă, pentru a furniza o competiţiune interesantă într'un cadru occidental.

Din păcate însă, campionatul naţional de ciclo-cross pe 1933, a păcătuit prin lipsa de concurenţi. Competiţiunea nu a întrunit decât adeziunile a şase alergători. Restul obicinuiţilor acestui gen de întreceri a strălucit prin absenţă.

In asemenea condiţiuni, fuga după titlul naţional de cilo-cross nu a fost deloc animată; iar Dumitru Henich, cuceritorul pentru a doua oară al titlului pus în competiţiune, nu a avut, la nici un moment, o sarcină dificlă.

CURSA

Startul s'a dat conform programului stabilit, la ora 9 jumătate precis. In piaţa Victoriei, locul de plecare al concurenţilor, se adunase lume multă, iar admiratorii completului sport nu făceau notă discordantă. Veniseră toţi, să asiste la disputarea celui de al doilea naţional de ciclo-cross şi, cine s'a deplasat, nu a avut dece să regrete, deşi cursa în sine nu a avut nici un fel de istoric.

La startul campionatului naţional de ciclo-cross s'au prezentat următorii şase alergători: Dumitru Henich, Tănase Ignat, Radu Ioniţă, Dumitru Nicolici, Wilhelm Steckel şi Gheorghe Habciuc. Doi dintre ei, şi anume Dumitru Henich şi Dumitru Nicolici, reprezentau interesele clubului «Principele Nicolae». Ceilalţi alergau pentru C. F. R.

Din punct de vedere al spectacolului pur sportiv, cum am spus şi mai sus, nu a prezentat prea multă atracţie. Afară de stilul impecabil al câştigătorului şi alura lui categoric dominantă, nu am avut de făcut alte remarce, decât înfrângerea suferită de Radu Ioniţă din partea lui Tănase Ignat. Dar, această chestiune îşi are tâlcul ei: Radu Ioniţă nu a putut să-şi dea întreaga măsură din cauza pierderii, pe parcurs, a unui pantof. Handicapat sever din cauza acestei lipse, ceferistul nu a avut acţiunea cu care ne obicinuise, şi a trebuit să se resemneze cu locul al treilea.

Henich a condus din plecare, la sosire. N'a fost împietat la nici un moment şi a sfârşit prin a câştiga, în stilul marilor campioni. Fără să realizeze un timp excepţional — terenul era complect desundat — Dumitru Henich a fost cel mai bun ol al cursei şi nu se poate spune că victoria a scăpat fruntaşului.

Reprezentantul clubului «Principele Nicolae» a alergat cum nu se poate mai bine şi este în afară de orice îndoială că el şi nimeni altul, era omul cel mai indicat să câştige.

Incă odată repetăm, cursa a fost lipsită de istoric, datorită superiorităţii demoralizante a câştigătorului. In asemenea condiţiuni să mai facem o descriere a alergărei nu-şi are rostul. Vom spune numai că Dumitru Henich a câştigat detaşat, cu resurse şi foarte «uscat».

REZULTATUL TECHNIC

1. DUMITRU HENICH (P. N.), într'o oră 3 minute şi 41 secunde.
2. Tănase Ignat (CFR), într'o oră 9 minute.
3. Radu Ioniţă (CFR), acelaş timp.
4. Dumitru Nicolici (P. N.).

Câştigat uşor, departe.
6 concurenţi.

Siguranţa la lucru...

Siguranţa generală a Statului, este una din instituţiile care nu şomează nici un moment. Organele sale se interesează de tot şi de toate, ziua şi noaptea, iarna şi vara, aşa că nu miră pe nimeni faptul că mişcarea sportivă a devenit unul din principalele preocupări ale acestei instituţii.

După lichidarea litigiilor existente între noi şi unguri, reluarea raporturilor cu Ungaria este un fapt cert, astfel că siguranţa, care în timpul suspendării relaţiilor retrăsese observatorii speciali din preajma activităţii internaţionale a sportului românesc, a început să se ocupe din nou şi foarte de aproape de această activitate. Un lucru e cert: organele de siguranţă n'au avut alt obiectiv în acţiunea lor tangenţială cu sportul românesc, decât propaganda iredentistă pe care o făceau o parte din echipele maghiare cari ne-au vizitat, precum şi activitatea pe târâm comunist a unora din echipele noastre din Ardeal. De aceia, când Federaţia de football n'avea nici un motiv să suspende relaţiile sportive cu Ungaria, găsea prilej siguranţa să facă ceiace nu reuşea organul de conducere respectiv. Această alternanţă a activat în dulce armonie foarte multă vreme.

Astăzi, prinzând de veste că relaţiile vor fi reluate, a început să se intereseze din nou de... subiect. Deocamdată «fără prea mare interes», deoarece a anunţat — acolo unde a crezut că va fi mai bine înţeleasă — că nu va permite echipelor maghiare să joace pe linia frontierei. Deocamdată numai atât. Ceiace va hotărî pe viitor, vom vedea.

Hotărârea aceasta iniţială o găsim foarte bună în unele privinţe, cu condiţia însă ca să nu se abuzeze de ea. Şi asta cu atât mai mult cu cât o măsură similară a luat şi Jugoslavia.

Ceiace dorim însă, este să nu se dea dreptul de a hotărî şi a delimita punctele ce pot fi atinse de echipele maghiare, unor organe cari să şicaneze sportul, fără ca prin aceasta să se aducă într'adevăr foloase esenţiale siguranţei generale a Statului. Şi asta este esenţialul.